

В місячнім сьайві, хисткім промінні,  
Ношу я маску нічну похмурну,  
Як у Сатурна, що клонить урну  
В плинних сузір'їв зміннім струмінні.

Оті романси мої без слів,  
Незвично звучні, як дивна вість,  
Бентежать серця навмисну млість  
Тремтливим тливом химерних снів.

Ви всі, напевно, колись простили —  
Кому образу, кому злочинство,  
А я прощаю нині дитинству,  
Що знов вертає, рум'яне й миле.

А я прощаю оцїй брехні  
Заради надто банальних втіх,  
Що їх безжально, немов на сміх,  
Хвиля дозвілля дає мені.